

formand, der skal være læge. De øvrige medlemmer udnævnes af sundhedsstyrelsen. Samtidig udnævnes suppleanter til at fungere i medlemmernes forfald. Til at vejlede nævnet udnævner sundhedsstyrelsen for 4 år ad gangen speciallæger inden for hvert anerkendt speciale. Sundhedsstyrelsen kan fastsætte regler for nævnets virksomhed.“

10. § 5 affattes således:

„§ 5. Autorisation som læge kan fratages — og generhverves — efter reglerne i lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse.

Stk. 2. En læge kan over for sundhedsstyrelsen fraskrive sig sin autorisation for tid eller indtil videre. Autorisationen generhverves, når en fastsat tidsfrist for fraskrivelsen er udløbet, og kan tillige generhverves efter ansøgning til sundhedsstyrelsen, såfremt de omstændigheder, der begrundede fraskrivelsen, ikke længere findes at være til stede.

Stk. 3. Sundhedsstyrelsens afgørelse kan påklages til indenrigsministeren. Afslår indenrigsministeren klagen, kan klageren forlange indenrigsministerens afgørelse indbragt for domstolene, såfremt den er forløbet mindst 1 år efter, at den pågældende har fraskrevet sig autorisationen eller efter, at generhvervelsen er nægtet ved dom. Indenrigsministerens afgørelse skal indeholde oplysning om adgangen til at begære domstolsprøvelse og om fristen herfor.

Stk. 4. Begæring efter stk. 3 om domstolsprøvelse skal fremsættes over for indenrigsministeren inden 3 uger efter, at indenrigsministerens afgørelse er meddelt den pågældende. Indenrigsministeren anlægger sag imod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.“

11. I § 5 b, stk. 1, § 5 c og § 5 e, 1. pkt., ændres „indenrigsministeren“ til: „sundhedsstyrelsen“.

12. § 5 b, stk. 3-4, affattes således:

„*Stk. 3.* Afslår indenrigsministeren en klage over sundhedsstyrelsens fratagelse af retten til at ordinere euforiserende stoffer, kan lægen forlange indenrigsministerens afgørelse indbragt for domstolene. Han skal i så fald over for indenrigsministeren fremsætte begæring herom inden 3 uger efter, at

indenrigsministerens afgørelse er meddelt den pågældende. Indenrigsministeren anlægger sag imod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 4. Sundhedsstyrelsens afgørelse har, dersom den ikke bestemmer andet, virkning straks fra afgørelsens modtagelse og uafhængigt af, om sagen indbringes for indenrigsministeren og domstolene.“

13. I § 5 d, ændres „amtslægen“ til: „embedslægeinstitutionen“.

14. I § 5 e, 2. pkt., ændres „Dersom ministeren afslår ansøgningen“ til: „Afslår indenrigsministeren en klage over sundhedsstyrelsens afgørelse“.

15. I § 12 ændres „embedslæge“ til: „embedslægeinstitution“.

16. I § 26, stk. 1 ændres „indfødsret“ til: „dansk indfødsret eller indfødsret i et af de lande, der er medlemmer af De europæiske Fællesskaber“.

§ 2.

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. december 1976.

Stk. 2. Læger, der i medfør af § 4, stk. 1, i lov om udøvelse af lægegerning, jfr. lovbekendtgørelse nr. 197 af 14. maj 1970, har fået tilladelse til at betegne sig som speciallæge før denne lovs ikrafttræden, har adgang til selvstændigt virke som læge. Tilsvarende gælder læger, der før denne lovs ikrafttræden har påbegyndt uddannelsen til speciallæge og opnår tilladelse til at betegne sig som sådan

Stk. 3. Tilladelser til at udøve virksomhed som alment praktiserende læge eller til at udøve selvstændig virksomhed (erhverv) som fødselshjælper og læge ligestilles med tilladelse i henhold til § 2, stk. 4, i lov om udøvelse af lægegerning.

Stk. 4. Læger, der har aflagt lægevidenskabelig embedseksamen efter bestemmelserne i kongelig anordning nr. 275 af 26. august 1954 om den lægevidenskabelige embedseksamen ved Københavns og Århus universiteter med senere ændringer, skal